

Ζυγοβιστινά ΝΕΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΖΥΓΟΒΙΣΤΙΝΩΝ * Πατησίων 4 10677 * Αρ. Φύλλου 191 * Ιούλιος 2024

Πολλά και διάφορα και ελπίζουμε πολύ ενδιαφέροντα, θα γίνουν στο χωριό την περίοδο από το Σάββατο 3/8 μέχρι και την Κυριακή 11/8.

• Ξεκινώντας λίγο ανάποδα, το Σάββατο 10/8 μια πολύ ενδιαφέρουσα συναυλία από την **νεανική χορωδία του κ. Γεωργίου Σκλήκα**, θα συνοδέψει το Ζυγοβιστινό δειλινό. Ο κ. Σκλήκας κατάγεται από το Ζυγοβίσι (οικογένεια Χαριτόπουλου). Επισκέφθηκε πρόσφατα το χωριό και συγκινήθηκε διαβάζοντας στο Μνημείο των Αθανάτων το όνομα της οικογένειάς του. Θα μας επισκεφθεί ξανά με την υπέροχη χορωδία του που έχει δώσει πολλές και επιτυχημένες συναυλίες και θα παρουσιάσει ένα πρόγραμμα με έντεχνα τραγούδια μεγάλων Ελλήνων συνθετών, από αυτά που αντέχουν στον χρόνο.

• Υπάρχουν βέβαια εκδηλώσεις για παιδιά που περιλαμβάνουν τόσο δημιουργική απασχόληση (παιχνίδια, κατασκευές) όσο και πρωτότυπες δράσεις (πεζοπορία στα πέριξ του χωριού και ένα «κυνήγι θησαυρού»). Αυτό το τελευταίο θα κληθούν να το παίξουν και μεγάλοι, κάθε ηλικίας, και αναμένεται να είναι ιδιαίτερα διασκεδαστικό. Η συμμετοχή των συμπατριωτών θα εξασφαλίσει την επιτυχία και για αυτό όλοι οι συμπατριώτες καλούνται να προσθέσουν

την Πέμπτη 8/8 στο ημερολόγιό τους. Την Τετάρτη 7/8 θα υπάρχει δραστηριότητα στο γήπεδο του μπάσκετ. Όσοι λοιπόν «κρατάνε τα κότσια τους» ας φτιάξουν τριμελείς ομάδες και ας αρχίσουν από τώρα... τις προπονήσεις.

Να σημειώσουμε ότι οι εκδηλώσεις για τα παιδιά και η καλαθοσφαίριση θα γίνουν υπό την επιμέλεια της κ. Βασιλικής Καλούδη, Καθηγήτριας Φυσικής Αγωγής, MSc «Αθλητικός Τουρισμός, Οργάνωση Δρώμενων, Χορός».

• Φυσικά, δεν θα μπορούσε να λείπει το παραδοσιακό πανηγύρι όπου θα παίξει μουσική ένα εξαιρετικό συγκρότημα, ο «**Δωρικός Ρυθμός**» και η καθιερωμένη εκδήλωση μνήμης για τους «Αθανάτους» (Κυριακή 11/8).

Παράλληλα με τις εκδηλώσεις αυτές, στο χώρο του Μουσείου, Ζυγοβιστινοί με καλλιτεχνικές ανησυχίες θα παρουσιάσουν τις δημιουργίες τους. Ζωγραφική, πλεκτές τσάντες, κεντήματα, παιδικά αξεσουάρ, ανακύκλωση υφασμάτων με την τεχνική patchwork, φωτογραφία. Η Έκθεση θα ανοίξει την πόρτα της την Κυριακή 4/8 στις 18.30 και σας περιμένουμε με κεράσματα και μουσική.

ΖΥΓΟΒΙΣΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

Σάββατο 3/8: Δημιουργική απασχόληση παιδιών νηπίου-δημοτικού με αθλητικές δραστηριότητες, παιχνίδι και κατασκευές. Λαογραφικό Μουσείο, 18.30

Κυριακή 4/8:

- Πεζοπορία για παιδιά 6-16 ετών.
Συγκέντρωση στην Πλατεία του χωριού στις 11.30
- Εγκαίνια έκθεσης καλλιτεχνικών δημιουργιών από Ζυγοβιστινούς καλλιτέχνες.
Λαογραφικό Μουσείο, 18.30

Δευτέρα 5/8: Το παραδοσιακό πανηγύρι της Μεταμορφώσεως. Μουσική από το συγκρότημα «Δωρικός Ρυθμός».

Τετάρτη 7/8: Τουρνουά καλαθοσφαίρισης. Γήπεδο μπάσκετ, 18.00

Πέμπτη 8/8: Κυνήγι θησαυρού.

Αφετηρία από την Πλατεία του χωριού, στις 11.00 για παιδιά 6-12 χρονών και στις 12.00 για μεγάλα «παιδιά» κάθε ηλικίας.

Σάββατο 10/8: Συναυλία της Νεανικής Χορωδίας Γεωργίου Σκλήκα «**HaKuna MaTata**». Θα παρουσιαστεί ένα πρόγραμμα με διαχρονικά τραγούδια ελληνικής έντεχνης μουσικής.
Λαογραφικό Μουσείο, 18.30

Κυριακή 11/8: Επιμνημόσυνη δέηση στο χώρο του μνημείου των Αθανάτων Ζυγοβιστινών.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Την πρώτη εβδομάδα του Ιουλίου ο επιμελητής του Μουσείου μας, ο Γιώργος Σιούλας, βρέθηκε στο χωριό, προκειμένου να συντονίσει μια σειρά από εργασίες. Οι εργασίες αυτές περιλάμβαναν, μεταξύ άλλων την ολοκλήρωση της παραλαβής και καταγραφής δυνητικών εκθεμάτων, τον καθαρισμό των χώρων και ιδιαίτερας των υφισταμένων εκθεμάτων, την αξιολόγηση και αξιοποίηση των νέων υποδομών προβολής των εκθεμάτων (βιτρίνες) και την επιμέλεια και διευθέτηση διαφόρων θεμάτων που προέκυψαν.

Για την καλύτερη δυνατή συνεργασία κατά τη διάρκεια της παραμονής του Γιώργου βρέθηκαν

στο χωριό, όλες τις μέρες, μέλη του ΔΣ της Αδελφότητας.

Μετά την ολοκλήρωση των εργασιών το Μουσείο έχει ανανεωμένη εμφάνιση και περιλαμβάνει πλέον και νέα πολύ ενδιαφέροντα εκθέματα. Μεταξύ αυτών η παρουσίαση των μαντηλιών κεφαλής και της οικογένειας Οικονομόπουλου που είχε για δεκαετίες πρωταγωνιστικό ρόλο στην παραγωγή και τη διάθεσή τους. (Εκτενέστερη αναφορά σε άλλο σημείο). Το ΔΣ ευχαριστεί την Έφη Παπαϊωάννου για την προσφορά διαμονής δύο ημερών στον Γιώργο Σιούλα.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΑΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Μια σειρά από έργα τα οποία συνεισφέρουν στην αναβάθμιση του κτηρίου και των δυνατοτήτων του, πραγματοποιήθηκαν στο Σχολείο – Λαογραφικό Μουσείο. Το κτήριο βάρφτηκε εσωτερικά, ενισχύθηκε ο φωτισμός, τοποθετήθηκε συναγερμός, αγοράστηκαν αφυγραντήρες και πυροσβεστήρες και εγκαταστάθηκε πλήρης οπτικοακουστική υποδομή (τηλεόραση, laptop, ενισχυτής, ηχεία). Επίσης αγοράστηκαν προθήκες-βιτρίνες και ένα τραπέζι.

ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΓΙΑ ΛΕΛΟΓΙΣΜΕΝΗ ΧΡΗΣΗ ΝΕΡΟΥ

Έκκληση στους πολίτες να κάνουν λελογισμένη χρήση νερού απευθύνει με ανακοίνωση του ο Δήμος Γορτυνίας καθότι το 2024, αποτελεί την δεύτερη σε σειρά χρονιά με εξαιρετικά μειωμένες βροχοπτώσεις για την Γορτυνία. Συνεπώς ο κίνδυνος λειψυδρίας είναι έντονος και συνιστάται να μειώσουμε στο ελάχιστο δυνατό την κατανάλωση νερού και να το χρησιμοποιούμε με ορθολογικό τρόπο για οικιακή χρήση αποκλειστικά και μόνο.

Μερικές ακόμα συστάσεις του δήμου τις οποίες προσυπογράφουμε:

- Να μην χρησιμοποιούν νερό ύδρευσης, για πότισμα όποιων Αγροτικών Καλλιεργειών.
- Να επισκευάζονται αμέσως όλες τις διαρροές, που διαπιστώνονται
- Να μην υπάρχει σπατάλη νερού για το κατάβρεγμα αυλών, βεραντών, και λοιπών ομοειδών χώρων.
- Τα αυτοκίνητα να πλένονται σε αραιά χρονικά διαστήματα και χωρίς λάστιχο
- Βρύσες και βάνες ακόμη και για την προσωπική χρήση, να αποφεύγεται να ανοίγονται μέχρι τέρμα, καθότι καταναλώνονται υπέρογκες ποσότητες νερού, δίχως να απαιτείται.
- Τα πλυντήρια ρούχων και πιάτων να χρησιμοποιούνται λελογισμένα
- Να ενημερώνουν όλοι οι ξενοδόχοι, τους επισκέπτες τους και τους ενοικιαστές, σχετικά.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ

Γνωρίζουμε όλοι καλά πια ότι η φωτιά караδοκεί. Υπήρξε λοιπόν υπόμνηση από το Δήμο πως ο καθένας οφείλει να καθαρίζει (αποψιλώνει) τα οικοπέδα ιδιοκτησίας του. Για το θέμα μάλιστα προβλέπονται και ποινές σε περίπτωση μη συμμορφώσεως. Σε γενικές γραμμές στο χωριό αρκετοί συμπατριώτες «σήκωσαν τα μανίκια» και έκαναν αυτό που έπρεπε.

Με την ευκαιρία καλό είναι να καταλάβουμε ότι και για τους δημόσιους χώρους που βρίσκονται μπροστά στο σπίτι μας καλό είναι να παίρνουμε ατομικές πρωτοβουλίες γιατί ναι με ο Πρόεδρος Θανάσης Σκαρμέας και με προσωπική εργασία συχνά, κάνει ότι μπορεί, ναι μεν η Αδελφότητα όπως κάθε χρόνο θα συμβάλλει αλλά οι πόροι δεν είναι άφθονοι και εν πάση περιπτώσει όταν περισσότεροι βάζουν ένα λιθαράκι η δουλειά γίνεται ευκολότερα και καλύτερα.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ Χρήστου Σκολαρίκου

Πολύτιμη αποτύπωση μιας ολόκληρης εποχής

Η ΖΩΗ ΜΟΥ (Μέρος πρώτο)

Πρόλογος Βασ. Σκολαρίκου

Η ασήμαντη αυτή βιογραφία δεν γράφτηκε με σκοπό να διεκδικήσει κάποιο συγγραφικό βραβείο, ούτε να επιδείξει κάποια λογοτεχνική ικανότητα. Απλά, περιέχει μερικές σημειώσεις ενός ανθρώπου που έζησε ένα αιώνα και πλέον, σε μια εποχή που συνέβησαν κοσμογονικά γεγονότα, και που αναφέρονται σ' ανθρώπους που γνώρισε, συναναστράφηκε και συνεργάστηκε, καθώς επίσης σε γεγονότα στα οποία κατά το πλείστον ήτανε αυτόπτης μάρτυρας.

Με την δημοσίευσή της αυτή, πέραν του ό,τι εκπληρώνουμε την επιθυμία του, πατέρα μου Χρήστου Σκολαρίκου, νομίζουμε πως δίνουμε τη δυνατότητα στους νέους συμπατριώτες μας να γνωρίσουν ακόμα περισσότερο για το πώς ήτανε η ζωή 130 χρόνια πριν στο χωριό που ο άνθρωπος αυτός γεννήθηκε και που τα σύνορα της Ελλάδας έφταναν μέχρι τη Λάρισα, την ζωή των πρώτων Ελλήνων μεταναστών στην Αμερική, τη δυστυχία που προξένησαν, στον απλό λαό κυρίως, οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, καθώς το πώς ήταν η ζωή στη αγορά της Δημητσάνας, κατά την περίοδο 1924-1965, έτσι ακριβώς όπως εκείνος την έζησε, ως μέλος των Συλλόγων: Εμπορικού, Πολυτέκνων, Αδελφάτου, Επιτρόπου του Ιερού Ναού Αγίας Κυριακής και διδασκάλου της Αγγλικής Γλώσσας σε παιδιά της Δημητσάνας. Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν, την 103 χρόνων πορεία του...

Νοσταλγία

Είναι χειμώνας του 1986. Δόξα τω Θεώ, διάγω το 91 έτος. Καθισμένος στο παράθυρο του μικρού διαμερίσματος που μένω, μαζί με την γερόντισσά μου, μετράω τις μέρες που είναι να περάσουν για να μεταβούμε στην πατρίδα μας, τη Δημητσάνα. Νοσταλγούμε το σπιτικό μας εκεί, παρ' ό,τι τέσσερις μήνες σχεδόν τους περνάμε σ' αυτό. Μας λείπει του σπιτιού μας ο κήπος με τα εκεί δέντρα του, οι κληματαριές που σκεπάζουν τις αυλές και τις βεράντες, η σε σχήμα καμάρας γαλλικού σχεδίου σιδερένιας αυλόπορτας, η αυλή με τις πάμπολλες γλάστρες, το γιασεμί δίπλα στην αυλόπορτα, το πηγάδι με το δροσερό νερό του, το μεγάλο πλυσταριό με τα στημένα καζάνια του, το δροσερό υπόγειο, το κελάρι με τα άδεια τώρα βαρέλια κρασιού, το «μεσιανό» που φυλάγαμε τα τρόφιμα και γενικά τη κάθε γωνιά του σπιτιού, που κι' εκείνου η ζωή θα ξεπερνά τους δύο αιώνες. Παλιό αρχοντικό κι' αυτό, της μεγάλης κι' αρχοντικής οικογένειας της Δημητσάνας Πουρναρά, που έδωσε στον ξακουσμένο τόπο της Δημητσάνας, διαπρεπείς διδασκάλους, νομικούς, ιατρούς, αλλά και μεγάλους ευεργέτες.

Πιο πολύ, όμως, μας έχει λείψει η θέα που απλώνεται από το μέρος της βεράντας του. Απ' εκεί, στα 1050 μέτρα υψόμετρου, αγναντεύεις το δρόμο της Ζάτουνας, την ίδια τη Ζάτουνα, το εκκλησάκι της Αγίας Λεούσας, χωμένο μέσα στα βράχια, τον ΆγιοΛιά στην κορυφή του απέναντι βουνού, τη χαράδρα του Λούσιου ποταμιού με τους μπαρουτόμυλους του, τον Αγιώργη στη Μπολιάνα, δίπλα από το γήπεδο, το ξενοδοχείο στην Καλλιθέα, το ξακουστό βουνό της Κλινίτσας, το καμπαναριό του ναού της Αγίας Παρασκευής στο λόφο πάνω από μας, τη Μονή Φιλοσόφου με το Κρυφό Σχολείο πιο μακριά και ακόμη πιο μακρύτερα το Κάστρο της Καρύταινας, τον Κάμπο της Μεγαλόπολης και τον Αλφειό Ποταμό.

Εδώ στην Αθήνα, τον περισσότερο καιρό, μένουμε κλεισμένοι στο διαμερισμάκι μας και αμπαρωμένοι, όταν λείπουν τα παιδιά μας, για τον φόβο των ληστών και των αναρχικών. Να ανοίξουμε το παράθυρό μας, το σκεπτόμαστε, αφού αντί καθαρού αέρα, μπαίνει καυσαέριο. Να περπατήσουμε έξω, γεροντάκια καθώς είμαστε με τις μαγκουρίτσες μας, φοβόμαστε τα αυτοκίνητα, αλλά και τον κόσμο που τρέχει βιαστικά, μη μας ρίξουν κάτω και τσαλαπατηθούμε...

Έτσι, καθισμένος κοντά στο παράθυρο, ο νους μου πετάει στα χρόνια που πέρασαν. Σαν κινηματογραφική ταινία περνάνε από μπροστά μου τα όσα είδα και πέρασα. Και είναι πάρα πολλά... αυτά που είδα από την μέρα που άνοιξα τα μάτια μου, στο πατρικό μας σπίτι στο Ζυγοβίσι, Παραμονή

των Χριστουγέννων του 1895. Και τι δεν συνέβησαν όλα αυτά τα χρόνια που περάσανε... Ξενιτιά, Πόλεμοι, Επαναστάσεις, Διδακτορίες, Πείνα, Κατοχή, Εφευρέσεις, Θάνατοι, Καταστροφές... Μόνο εδώ στην Ελλάδα μετρώ: 6 Βασιλείς, 7 Αντιβασιλείς, 129 Κυβερνήσεις, 3 Δικτατορίες, 128 Πρωθυπουργούς, 13 Προέδρους Δημοκρατίας, 25 Κοινοτάρχες Δήμου Δημητσάνας...

Το ταξίδι στην Αμερική

Ξεκινήσαμε μαζί με τον πατέρα μου από το Ζυγοβίσι την 1^η Μαΐου του 1907. Καβάλα σε δύο μουλάρια περάσαμε τον Αλφειό ποταμό και φθάσαμε στα Ολύμπια. Εκεί επιβιβαστήκαμε στο τραίνο το οποίο μας έφερε στην Πάτρα. Τότε οι αναχωρήσεις για το εξωτερικό γινόντουσαν από την Πάτρα, ένεκα του ό,τι το λιμάνι του Πειραιά δεν ήταν κατάλληλο για την προσέγγιση μεγάλων πλοίων.

Στην Πάτρα μείναμε οκτώ μέρες γιατί έπρεπε να ετοιμάσουμε τα χαρτιά μας. Το πλοίο στο οποίο επιβιβαστήκαμε μας έφερε στη Μασσαλία, όπου μείναμε αρκετές μέρες λόγω κάποιας απεργίας που πραγματοποιείτο εκεί. Κατά την διάρκεια της μετάβασής μας στη Μασσαλία την νύχτα είδα μια τεράστια φωτιά να βγαίνει από την κορυφή ενός βουνού. Το θέαμα αυτό για μένα κάτι το φανταστικό. Ρώτησα και μου είπαν πως ήταν το ηφαίστειο του Βεζούβιου στην Ιταλία. Ήμουν ένα χωριατόπαιδο, που πέρα από την Δημητσάνα δεν είχα πάει, κι όλα μου έκαναν εντύπωση.

Στη Μασσαλία επιβιβαστήκαμε σε τραίνο το οποίο μας έφερε, διαμέσου του Παρισιού, στη Χάβρη. Στο Παρίσι το τραίνο σταμάτησε για μερικές ώρες. Οι άνδρες βγήκανε στην πόλη για λίγο. Μαζί μ' αυτούς βγήκε και ο πατέρας μου παίρνοντας κι' εμένα μαζί του. Πήγαμε σ' ένα ξενοδοχείο όπου φάγαμε κρέας. Αργότερα μάθαμε πως το κρέας αυτό ήταν αλογίσιο. Εμένα πάντως μου φάνηκε νόστιμο...

Στη Χάβρη επιβιβαστήκαμε στο πλοίο που έφερε το όνομα «Αυστρο-Αμερικάννα», «la provence» το οποίο, αφού πέρασε από κάποιο λιμάνι της Αγγλίας, κατευθύνθηκε προς τη Νέα Υόρκη, όπου φθάσαμε μετά 28 μέρες, 12 Ιουνίου 1907. Το ταξίδι μας στον Ατλαντικό Ωκεανό δεν ήταν ευχάριστο. Παρ' ότι ήταν καλοκαίρι υπήρξε μεγάλη τρικυμία και το πλοίο αναγκάστηκε να αλλάξει πορεία για να αποφύγει κυκλώνα. Το πλοίο αυτό διέθετε τρεις θέσεις επιβατών. Εμείς είμαστε στην 3^η θέση, η οποία αποτελείτο από μια μεγάλη αίθουσα με τρεις σειρές κρεβατιών, σε δύο ορόφους, πληρότητας 200 κρεβατιών, τα οποία είχαν όλα καλυφθεί. Τα δικά μας κρεβάτια ήσαν στην επάνω σειρά. Αυτό μας γλύτωσε από τον εμετό των ατόμων που είχαν κρεβάτια στον επάνω όροφο, σε περίπτωση που και τα δικά μας κρεβάτια θα ήσαν στον κάτω όροφο. Με το πλοίο αυτό ταξίδευαν άτομα διαφόρων εθνικοτήτων, μεταξύ των οποίων και Βουλγάρων, μετά των οποίων πολλές φορές οι Έλληνες ερχόντουσαν στα χέρια.

Ο πατέρας μου είχε κάνει δύο ταξίδια στην Αμερική. Το πρώτο του ήταν στις 12 Απριλίου 1902. Όταν γύρισε από το πρώτο του ταξίδι έστειλε εκεί τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια μου, τον Θανάση και τον Τασούλη. Εμένα με πήρε μαζί του στο δεύτερο ταξίδι του, το 1907, που τότε ήμουν 12 χρονών. Στο ταξίδι αυτό ο πατέρας μου κάθισε οκτώ μήνες περίπου και έπειτα επέστρεψε στην πατρίδα. Το 1910 ήρθε κι ο 4ος αδελφός μας, Παναγιώτης, στην Αμερική, ο οποίος ήταν και ο μόνος που από τα τέσσερα αδέρφια παρέμεινε μέχρι του θανάτου του στην Αμερική.

Στο λιμάνι της Νέας Υόρκης δεν μας άφηναν να βγούμε από το πλοίο πριν να εισέλθουν οι γιατροί και να απολυμανθεί το πλοίο. Αντίκρισα το μεγάλο άγαλμα της Ελευθερίας και το πελώριο με τα αμέτρητα πλοία και θαμπώθηκα. Κόσμος πολύς απ' όλα τα μέρη του κόσμου, όπου ο καθένας μιλούσε τη γλώσσα της πατρίδας του. Μαζί μας είχαν ταξιδεύσει και πολλοί Έλληνες και μεταξύ αυτών και δύο Ζυγοβιστινοί. Ήταν ο εξάδελφος του πατέρα μου Νικόλαος Σκολαρικός και ο Δημήτρης Οικονόμου.

Μετά την επιθεώρηση των υγειονομικών μας βάλανε σ' ένα μικρότερο πλοίο, το οποίο θα μας πήγαινε στο «καστιγγάρι», (kastigar), όπως άκουσα να το αποκαλούνε. Εγώ, όμως, νόμισα πως το μέρος αυτό ήταν φυλακή και φοβήθηκα πολύ. Όμως, αυτό ήταν ένα μεγάλο κτίριο στο οποίο κόσμος πολύς είχε απλώσει τα πράγματά του, μπόγους και βαλίτσες, ακόμη και μπαούλα, για να τα ελέγξουν διάφοροι υπάλληλοι που φορούσαν στολές. Εμείς δεν είχαμε φέρει τίποτε άλλο, εκτός από τα ρούχα μας, έτσι δεν μας είπαν τίποτε.

Στο χώρο εκείνο υπήρχαν και μερικές κυρίες που προσπαθούσαν να βοηθήσουν τον κόσμο. Ιδιαίτερα εμένα, επειδή ήμουν κι ο πιο μικρότερος, προσπάθησαν να με ευχαριστήσουν περισσότερο. Ήμουν κι' αρκετά περιποιημένος, ένεκα του ό,τι ο πατέρας μου, πριν φύγουμε από την Πάτρα, μου αγόρασε ένα κουστούμι, ντριλίνο βέβαιο. Μου αγόρασε καλλίτερα παπούτσια απ' εκείνα που φορούσα και κάλτσες.

Εκείνες οι κάλτσες ήσαν οι πρώτες που έβαζα στο πόδια μου, καθώς και ένα ωραίο πηλίκιο, σαν εκείνα που φορούσαν οι μαθητές του Γυμνασίου.

Προκαλούσα, φαίνεται, εντύπωση στις κυρίες αυτές, οι οποίες εκτός του ό,τι με φιλούσαν μου έδιναν σοκολάτες, μπισκότα και καραμέλες. Εγώ, βέβαια, δεν καταλάβαινα τι μου έλεγαν, αλλά γελούσα και συνέχεια έλεγα «ευχαριστώ». Αυτό τις ενθουσίαζε περισσότερο και τις χαροποιούσε.

Βγήκαμε στην πόλη της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας μου με κρατούσε σφικτά από το χέρι, επειδή εγώ χάζευα τους ουρανοξύστες, φοβούμενος μη χαθώ μέσα σ' εκείνη την κοσμοπλημμύρα. Πήγαμε στο εστιατόριο ενός φίλου του πατέρα μου, που καταγόταν από την Πάτρα, τον οποίο είχε γνωρίσει από τον προηγούμενο ταξίδι του. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος. Μας φιλοξένησε και ήθελε να μας κρατήσει εκεί, αλλά ο πατέρας μου του είπε πως ο προορισμός μας ήταν για το Πίτσμπουργκ (Pittsburgh), όπου ήσαν κι άλλοι συμπατριώτες μας Ζυγοβιστινοί και εκεί πήγαιναν και τα άλλα δύο Ζυγοβιστινά παιδιά που ερχόμαστε μαζί.

Ο φίλος αυτός του πατέρα μου μας έβαλε σ' ένα αυτοκίνητο και μας πήγε σ' ένα μεγάλο σταθμό τραινών που τον έλεγαν Pennsylvania Station. Πως ήταν αυτός ο σταθμός δεν μπορώ να το περιγράψω. Υπήρχε πολύς κόσμος, διαφόρων εθνικοτήτων, τα δε τρέινα έφευγαν, κάθε μισή ώρα, προς όλα τα σημεία της Αμερικής.

Στον σταθμό αυτόν πήραμε το τρέινο για το Pittsburgh. Μας έδωσαν τη θέση μας σ' ένα μεγάλο βαγόνι με βελούδινα καθίσματα, που όταν γύριζες ένα μοχλό γινότουσαν κρεβάτια. Είχε ωραία ηλεκτρικά φώτα και μεγάλα παράθυρα από τα οποία έβλεπες πολύ ωραία την έξω κίνηση. Συνέκρινα το τρέινο αυτό μ' εκείνο που μας είχε πάει από τα Ολύμπια στην Πάτρα και έλεγα μέσα μου γιατί να μη έχει και η πατρίδα μας τέτοια ωραία τρέινα...

Όταν νύχτωσε, κάναμε, εγώ και ο πατέρας μου, όπως και οι περισσότεροι των επιβατών, τα καθίσματά μας κρεβάτια, βγάλαμε τα παπούτσια μας και ξαπλώσαμε πιο άνετα. Εν τω μεταξύ τα φώτα μέσα στο βαγόνι είχαν χαμηλωθεί κι οι περισσότεροι εκ των 50 επιβατών εκείνου του βαγονιού είχαν αρχίσει να κοιμούνται. Εγώ δεν κοιμήθηκα αμέσως. Μ' άρεσε να κοιτάζω έξω καθώς το τρέινο έτρεχε μέσα στη νύχτα σφυρίζοντας κάπου, κάπου. Όταν το τρέινο πλησίαζε κατοικημένη περιοχή ο ελεγκτής φώναζε το όνομα του μέρους για να ετοιμαστούν εκείνοι που ήθελαν να κατεβούν εκεί. Όταν αποκοιμήθηκα, είδα όνειρο πως ήμουνα στο χωριό και διηγιόμουνα όλα αυτά στα παιδιά του σχολείου κι ό,τι εκείνα ζήλευαν...

Εύπνησα το πρωί, όταν άκουσα τον ελεγκτή να φωνάζει: Pittsburgh, Pittsburgh! Σηκωθήκαμε, πήραμε τα πράγματά μας από την αποθήκη του τραινίου και βγήκαμε έξω από τον σταθμό. Πήραμε κάποιο μεταφορικό μέσο που μας μετέφερε σ' ένα προάστιο έξω από το Pittsburgh, το MckeysRocks. Αυτό το μέρος ήταν στις όχθες του μεγάλου ποταμού, του Allegheny River, και λίγο πιο κάτω ήταν η μεγάλη γέφυρα του ιδίου ποταμού.

Στο μέρος αυτό ήσαν πολλά εργοστάσια σιδήρου. Το βράδυ φωταγωγούσε ολόκληρη η περιοχή από τις φλόγες που ξεπηδούσαν από τα μεγάλα φουγάρα των χυτηρίων που ήσαν στην απέναντι όχθη του ποταμού. Ο πληθυσμός αυτής της πόλης, MckeysRocks, ήταν εργάτες που δούλευαν στα εργοστάσια και χυτήρια του σιδήρου. Εκεί βρήκαμε πολλούς Έλληνες καθώς και Ζυγοβιστινούς, όπως τους Τσακωναίους. Αυτοί έμεναν σ' ένα διώροφο μεγάλο σπίτι που είχε 4 μεγάλα δωμάτια στον κάθε όροφο. Στο κάθε δωμάτιο μένανε 6 έως 8 άτομα, τα οποία μαγειρεύανε και πλένανε τα ρούχα τους από μόνα τους. Σ' αυτό το διώροφο σπίτι τακτοποιηθήκαμε κι εμείς.

Τα χυτήρια αυτά του σιδήρου, κατά το πλείστον, ανήκαν στον βαθύπλουτο Αμερικανό, ονόματι Carnegie, τον οποίον ο κόσμος αποκαλούσε «βασιλέα του σιδήρου». Αυτός ο ήταν πολύ φιλόδοξος. Ίδρυσε στις περισσότερες πόλεις της Αμερικής μεγάλες βιβλιοθήκες. Έτυχε κι εγώ, αργότερα, να τον γνωρίσω, όταν είχε έρθει στο Muskogee για να εγκαινιάσει την βιβλιοθήκη που με έξοδά του είχε ιδρύσει.

Στο μέρος αυτό αποφάσισε ο πατέρας μου να μείνουμε γιατί εκεί έβρισκε δουλειά στα εργοστάσια εκείνα με καλή πληρωμή, 1,25-1,50 δολάρια στις 10-12 ώρες εργασία την ημέρα. Γράφτηκα κι εγώ στο σχολείο. Στην ίδια τάξη φοιτούσαν και αραπάκια, κάτι που μου έκανε εντύπωση. Εν τω μεταξύ ο πατέρας μου έβαλε αγγελία σε εφημερίδα ζητώντας να υιοθετηθώ από κάποια ευκατάστατη

οικογένεια που δεν είχε παιδιά, για να μπορέσω να σπουδάσω και γενικά να έχω μια καλύτερη ζωή. Βρέθηκαν αρκετές οικογένειες που πολύ με ήθελαν, αλλά εγώ δεν ήθελα να αποχωριστώ τους δικούς μου.

Η πορεία μας προς το Muskogee Oklahoma

Αφού καθίσαμε περίπου μια εβδομάδα, ο πατέρας μου απεφάσισε να πάμε στο Muskogee όπου διέμεναν και τα άλλα δύο μεγαλύτερα αδέρφια μου, Θανάσης και Τασούλης, που ήταν τότε 21 και 17 χρονών αντιστοίχως. Αυτό που έκανε τον πατέρα μου να αποφασίσει την μετάβασή μας στο Muskogee ήταν γιατί αυτό ήθελαν τα εκεί αδέρφια μου. Κυρίως όμως ήταν ο σοβαρός τραυματισμός δύο εργατών που έτυχε εκείνες τις ημέρες και ό,τι η εργασία την οποία του είχαν αναθέσει ήταν βαριά και επικίνδυνη. Τα μηχανήματα περνούσαν πάνω από το κεφάλι του.

Έτσι, οδηγηθήκαμε στον σταθμό του τραίνου, ο οποίος τον καιρό εκείνο ήταν ο μεγαλύτερος και ο πιο πολυτελέστατος σ' όλη την Αμερική. Έβγαλε ο πατέρας μου τα εισιτήρια και περιμέναμε να φωνάξουν τον αριθμό που είχε το τρένο που θα μας πήγαινε στο Muskogee. Όταν φώναξαν τον αριθμό μας, άνοιξε μια μεγάλη σιδερένια πόρτα από την οποία περάσαμε και ευθύς αμέσως μπήκαμε στο βαγόνι που αναφερόταν στα εισιτήριά μας, βρήκαμε τις θέσεις μας και καθίσαμε. Η ώρα ήταν περίπου 4 το απόγευμα, όταν ο ελεγκτής φώναξε: «All aboard», (όλοι στη θέση τους), και τον τρένο ξεκίνησε. Μέτρησα τον αριθμό των βαγονιών που είχε το τρένο που είχαμε πάρει, ήσαν 36. Το τρένο άρχισε να περνάει πόλεις, χωριά, φάρμες, βουνά, ποταμούς, όπως τον πλατύτερο ποταμό του κόσμου, τον Mississippi, που ήταν γεμάτος από βάρκες, μικρά και μεγάλα πλοία.

Στο βαγόνι που είμαστε ήσαν και μερικές κυρίες με τα παιδιά τους, της ίδιας ηλικίας με την δική μου τα οποία ήρθαν κοντά μου με σκοπό να παίξω μαζί τους. Έτσι δεν άργησε να γνωριστούμε μεταξύ μας, προσφέροντάς μου σοκολάτες, καραμέλες και τσίχλες (spreamend chewing gum). Οι μητέρες τους όταν έμαθαν πως ήμουν Greek boy, (Ελληνόπουλο), δεν ξεκολλούσαν τα μάτια τους από πάνω μου, λέγοντας μεταξύ τους: “What a pretty Greek boy!”. Εγώ γελούσα κι ο πατέρας μου χαιρόταν γι όλα αυτά. Με τις αγγλικές λέξεις που είχα μάθει και με τα νοήματα κατάφερα να συνεννοηθώ ικανοποιητικά με τα παιδιά και τις κυρίες. Τόσο ωραία περνούσαμε που δεν μας πήγαινε ύπνος.

Πλησίαζε μεσάνυκτα, 12 η ώρα, όταν το τρένο σταμάτησε σε κάποια πόλη και ο ελεγκτής μας ανακοίνωσε ότι το τρένο θα σταματούσε εκεί για μισή ώρα και ότι θα μπορούσαμε, όποιος ήθελε, να κατεβεί για όση ώρα το τρένο θα παρέμενε εκεί. Κατεβήκαμε κι' εμείς στην καφετέρια του σταθμού. Αυτή είχε στη μέση ένα μεγάλο στρογγυλό μαρμάρινο πάγκο και γύρω του ωραία υψηλά καθίσματα και στη μέση του υπήρχαν καφετέριες, διάφορα γλυκά και άλλα εδέσματα. Ο πατέρας μου παρήγγειλε δύο ψωμάκια, τα οποία είχαν μέσα κεφτέδες, φέτες από κρεμμύδι και ντομάτα, μαλακά κουλουράκια και μια κούπα καφέ με στραγγισμένο γάλα. Μου άρεσαν όλα πάρα πολύ, γι' αυτό και ρώτησα πως αυτά λέγονται στα αγγλικά. Μου είπε πως τα ψωμάκια με αυτά που περιέχουν λέγονται Hamburger και τα κουλουράκια donats.

Σε λίγο σφύριξε το τρένο. Μπήκαμε όλοι μέσα κι' αυτό ξεκίνησε. Φτιάξαμε και πάλι τα καθίσματα σε κρεβάτια και κοιμηθήκαμε. Ξυπνήσαμε το πρωί και αρχίσαμε να κάνουμε παρέα. Λίγο πριν το μεσημέρι αποχαιρετιστήκαμε, γιατί εμείς πλησιάζαμε στο Muskogee όπου έπρεπε να κατεβούμε, ενώ αυτοί θα συνέχιζαν το ταξίδι τους μέχρι το Τέξας. Μόλις το τρένο σταμάτησε, φιληθήκαμε και κατεβήκαμε από το τρένο, ενώ μας φώναζαν: “Good bye!, Good bye!”

Η άφιξή μας στο Muskogee.

Στο σταθμό του μας περίμεναν τα αδέρφια μου, Θανάσης και Τασούλης, και οι θείοι μου Παναγιώτης και Σπύρος. Αγκαλιαστήκαμε, φιληθήκαμε και ξεκινήσαμε για το σπίτι που έμεναν τα αδέρφια μου. Η πόλη του Muskogee την εποχή εκείνη του 1907 υπήρχαν πολλοί μαύροι, καθώς επίσης και πολλοί Ινδιάνοι οι οποίοι, πολλοί απ' αυτούς, ήσαν ακόμη σε ημιαργία κατάσταση. Φορούσαν τις ινδιάνικες τους στολές, είχανε βαμμένα τα πρόσωπά τους, φτερά στα μαλλιά τους, κι' έφεραν επάνω τους τόξα και τσεκούρια. Θυμάμαι πως τον αρχηγό τους τον έλεγαν “Black Snake”, (Μαύρο Φίδι). Οι μαύροι, παρατήρησα, πως δεν είχαν τα ίδια δικαιώματα με τους λευκούς. Τους απαγόρευαν να βαδίζουν στο πεζοδρόμιο, αλλά στο δρόμο και ό,τι ψώνιζαν στα δικά τους μαγαζιά και ήσαν χωριστά στα μέσα μαζικής μεταφοράς. (ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Η αγαπητή συμπατριώτισσά μας **Ζέτα Πλεμμένου** (κόρη του Πέτρου και της Χριστίνας) πήρε το Πτυχίο της από το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών (Τμήμα Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας) με Άριστα! Θερμά συγχαρητήρια καταρχήν στην ίδια αλλά και στους εκλεκτούς γονείς!

ΓΕΝΝΗΣΗ

Την Πέμπτη 11-7- 2024 η αγαπητή συμπατριώτισσά μας Δήμητρα Σκαρμέα (του Γρηγόρη και της Μαρίνας) και ο Ιωάννης Σταθόπουλος απέκτησαν το πρώτο τους παιδάκι κοριτσάκι! Να τους ζήσει και να είναι τυχερό και ευτυχισμένο!

ΘΑΝΑΤΟΣ

Την Τρίτη 7-5-2024, έφυγε από τη ζωή η πολύ αγαπητή συμπατριώτισσά μας Ιωάννα Γαβρά, κόρη του αείμνηστου Φώτη Γαβρά σε ηλικία 75 χρονών. Η εξόδιος ακολουθία έλαβε χώρα την Παρασκευή 10-5-2023 από τον Ι.Ν. Αγίου Βασιλείου στο Κοιμητήριο Περιστερίου. Την Κυριακή 16-6-2024 στον Ι.Ν.

Αγίου Αντωνίου στο Περιστερί έγινε το 40ημερο Μνημόσυνο της εκλιπούσης. Θερμά συλλυπητήρια στους συγγενείς και τους φίλους της αγαπητής Ιωάννας.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Την Κυριακή 26-5- 2024 στον Ι.Ν. Μεταμόρφωσης του Σωτήρος στο Ζυγοβίσι μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε το Μνημόσυνο των αγαπημένων συμπατριωτών μας, αδελφών Γεωργίου και Δημητρίου Πολύδωρα.

Τους θυμόμαστε πάντα!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ θερμά τον αγαπητό συμπατριώτη **Δημήτρη Αντωνόπουλο** για την συνεχή, άοκνη και σεμνή προσφορά του, που αυτή τη φορά αφορούσε δύο προθήκες για τις ανάγκες του Μουσείου.

ΑΠΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

- Επέκταση του δικτύου δημοτικού φωτισμού και τοποθέτηση φωτιστικών αποφάσισε ομόφωνα η Δημοτική Επιτροπή του Δήμου Γορτυνίας σε πρόσφατη συνεδρίαση της. Το έργο έχει προγραμματιστεί στο Τεχνικό Πρόγραμμα έτους 2024 και αντίστοιχα έχει εγγραφεί η απαιτούμενη πίστωση ποσού 69.910,24 € στον προϋπολογισμό του Δήμου, οικονομικού έτους 2024. Στο πλαίσιο αυτό για το Ζυγοβίσι προβλέπεται τοποθέτηση φωτιστικών σωμάτων σε υπάρχοντες στύλους.

- Τα μέλη του νέου πενταμελούς Εφορευτικού Συμβουλίου της Δημόσιας Ιστορικής Βιβλιοθήκης Δημητσάνας - Μουσείο και Ιστορικό Αρχείο Γορτυνίας, τριετούς θητείας είναι ο Μητροπολίτης Ευσταθίου Νικηφόρος (κ.κ. Αθανάσιος), ο Δήμαρχος Γορτυνίας Κούλης Ευστάθιος, η τραπεζική υπάλληλος Παναγιωτακοπούλου Αναστασία του Αθανασίου, η συνταξιούχος φιλόλογος Γιανναροπούλου Ιωάννα και ο συνταξιούχος Λάμπρος Κωνσταντίνος.

- Σύμφωνα με ενημέρωση του Δήμου, με γρήγορους ρυθμούς υλοποιείται το έργο «Συντήρηση -βελτίωση κατά τμήματα της οδού ΕΛΛΗΝΙΚΟ -Ι.Μ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ - ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ». Οι εργασίες περιλαμβάνουν ασφαλτοστρώσεις, αποκατάσταση καθίζησης, ασφατικές εργασίες, και ενιαίο ασφαλοτάπητα για την αποκατάσταση τμημάτων της οδού που χρήζουν βελτίωση και αναμενόταν να ολοκληρωθεί πολύ σύντομα. Το έργο προϋπολογισμού τριακοσίων χιλιάδων (300.000,00 €) υλοποιείται από την Περιφέρεια Πελοποννήσου από πιστώσεις του 5ου ΕΑΠ.

Σημαντική προσθήκη στο Μουσείο μας Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΝΤΗΛΙΑ

Η οικογένεια Οικονομοπούλου είναι μια οικογένεια μεγάλων ευεργετών που έχει προσφέρει πάρα πολλά στη χωριό, μεταξύ των οποίων η ενίσχυση των μαθητών του Σχολείου στα δύσκολα χρόνια, η κατασκευή της εξέδρας κ.α. Επαγγελματικά η οικογένεια δραστηριοποιόταν στην κατασκευή μαντηλιών κεφαλής, έναν τομέα όπου για πολλές δεκαετίες έπαιζε πρωταγωνιστικό ρόλο.

Το Καλεμκереϊόν, όπως λεγόταν, άρχισε τη λειτουργία του στη Σύρο, από τον Ηρακλή Οικονομόπουλο και τα τέσσερα αδέρφια του και το 1895 μεταφέρθηκε στην Αθήνα, στην οδό Πλαταιών 38. Επέλεξαν το χώρο γιατί διέθετε πηγάδι, και το νερό αποτελούσε κύριο συστατικό για τη βαφή. Εκεί λειτούργησε μέχρι το 1997, διατηρώντας την παραδοσιακή διαδικασία, με μόνη αλλαγή το πέρασμα από τα ξύλινα καλούπια και τις σφραγίδες - φτιαγμένες από ξύλο φλαμουριάς - στη μεταξοτυπία. Την περίοδο 1935-1940 με προτροπή της Δώρας Στράτου, ο Γιάννης Τσαρούχης δημιούργησε σχέδια με ελληνική θεματολογία, με εξαιρετικά αποτελέσματα, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Το ηλικίας 130 ετών κτήριο της επιχείρησης, το οποίο ήταν ενεργό έως τα τέλη της δεκαετίας του

'90, είναι συνδεδεμένο με την τέχνη του σταμπωτού υφάσματος. Το 1995 κηρύχθηκε διατηρητέο μνημείο, όπως και το σύνολο του εξοπλισμού του, συμπεριλαμβανομένων και κινητών αντικειμένων που αποτελούσαν μέρος της βιοτεχνικής παραγωγής. Σήμερα είναι σε εξέλιξη οι καθαρισμοί, η καταγραφή των σημαντικότερων από τα κινητά αντικείμενα, τα οποία απομακρύνθηκαν από το κτήριο προς φύλαξη, η αποτύπωση του κτηρίου προκειμένου να καθοριστούν οι μελλοντικές χρήσεις του, να συνταχθεί το κτηριολογικό πρόγραμμα και να εκπονηθούν οι απαιτούμενες μελέτες (αρχιτεκτονική, στατική, ηλεκτρομηχανολογική) για την πλήρη αποκατάστασή του. Όπως δήλωσε η Υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού, «στόχος είναι, εκτός από τη μουσειακή χρήση του παραδοσιακού εργαστηρίου, να αναβιώσει η τέχνη και η τεχνική του σταμπωτού μαντηλιού, η οποία κάποτε ταξίδεψε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου. Οφείλουμε να προστατεύσουμε και να αναδείξουμε με σύγχρονη ματιά αυτό τον μοναδικό θησαυρό».

Ένα χαρακτηριστικό δείγμα από τα μαντήλια έφτασε στα χέρια της Αδελφότητας και δεν θα μπορούσε παρά να βρει τη θέση του στο Μουσείο μας, εκτός από το σημαντικό ενδιαφέρον του θέματος, και για να θυμόμαστε μία οικογένεια (χωρίς απογόνους δυστυχώς) που και τίμησε με τη δραστηριότητά της τον τόπο καταγωγής της αλλά

ΖΥΓΟΒΙΣΤΙΝΑ ΝΕΑ

Έκδοση της Αδελφότητας Ζυγοβιστινών
Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ
Πατησίων 4 10677 Αθήνα

και που ευεργέτησε ποικιλοτρόπως το χωριό. Τα μαντήλια εκτίθενται λοιπόν και συνοδεύονται από ένα σπουδαίο κείμενο με όλο το «ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΑΝΤΗΛΙΩΝ ΚΕΦΑΛΗΣ» που υπογράφει ο Ηρακλής Δημ. Οικονομόπουλος το έτος 1946.